

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CII. — Wydana i rozesłana dnia 30. grudnia 1911.

Treść: (M, 241—244.) 241. Obwieszczenie, dotyczące wygotowania obligacyi imiennych długu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“. — 242. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności. — 243. Ustawa, dotycząca ulg podatkowych i należnościowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych. — 244. Ustawa, dotycząca popierania przez państwo pieczy nad mieszkaniami.

241.

Obwieszczenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. grudnia 1911,

dotyczące wygotowania obligacyi imiennych długu rentowego z napisem: „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“.

Ministerstwo skarbu wydało zarządzenie, że Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, może przedłożone mu, opiewające na okaziciela obligacye wszelkich kategorii jednolitego długu rentowego, jakoteż długu rentowego królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa przepisywać na żądanie na obligacye imienne renty tego samego rodzaju i takiego samego terminu oprocentowania z napisem „Bank austriacko-węgierski, Oddział depozytowy zakładu głównego w Wiedniu, jako przechowawca i zawiadowca imieniem właścicieli bankowych (względnie sądowych) depozytów tego rodzaju długu“.

Procenta od tych obligacyi imiennych będą wypłacane za kwitem Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, w drodze obrotu żyrowego Banku austriacko-węgierskiego.

Obligacye imienne długu rentowego, sporządzone z powyższym napisem, można na zasadzie pisemnego oświadczenia Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, które należy umieścić na obligacyach i zaopatrzyć podpisem firmy, łączyć na obligacye imienne, zaopatrzone takim samym napisem i opiewające na wyższe kwoty, albo rozłączać je na także obligacye, opiewające na niższe kwoty, albo też przemieniać (dewinkulować) na opiewające na okaziciela obligacye tego samego rodzaju długu i takiego samego terminu oprocentowania. Jeżeli chodzi o dewinkulację, musi być oświadczenie Banku austriacko-węgierskiego, Oddziału depozytowego zakładu głównego w Wiedniu, sądownie lub notaryalnie uwierzytelnione. Nadto należy przy wydawaniu obligacyi, opiewających na okaziciela, w miejsce obligacyi imiennych, przestrzegać szczególnych ostrożności, co do których ułożono się z dyrekcją Banku austriacko-węgierskiego.

Zaleski wlr.

242.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,

dotycząca ulg podatkowych dla nowych budowli, dobudowań, podwyższeń budynków i przebudowań w ogólności i dla budowy mieszkań małych w szczególności.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

Część pierwsza.

Ulg ogólne.

Rozdział pierwszy.

Budowle uprzywilejowane.

§ 1.

Ustawą niniejszą zezwala się na ulgi podatkowe dla budowli, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911 i należących do kategorii, oznaczonych w dalszym ciągu, a mianowicie dla:

1. nowych budowli, to jest wystawiania budynków nowych na gruncie przedtem niezabudowanym;

z nowymi budowlami należy uważać na równi także budowle na poprzednio zabudowanym gruncie:

- a) jeżeli od ukończenia burzenia poprzedniej budowli do chwili rozpoczęcia nowego budynku upłynęły najmniej trzy pełne lata, albo
- b) jeżeli w nowej budowlu powierzchnia pięter, położonych nad powierzchnią ziemi, nie licząc poddasza, jest najmniej półtora razy tak wielka, jak w starym budynku, albo też,
- c) jeżeli zburzenie starej budowli wskazane było względami policyi budowlanej lub sanitarnej;

2. dobudowań, to jest powiększeń już istniejących budowli w kierunku poziomym na powierzchni, dotychczas niezabudowanej, o ile przy budowie tej wystawiono całe nowe ubikacje, zamknięte ścianami, albo powiększono już istniejące ubikacje;

3. podwyższeń budynków, to jest podwyższeń już istniejących budowli przez nasadzenie nowych pięter;

4. całkowitych przebudowań, jeżeli wszystkie piętra wraz z strychem budynków lub oddzielnie używanych skrzydeł budynków zostaną w całej rozciągłości aż do powierzchni ziemi zburzone i na nowo wystawione; wyjątek stanowią budowy wymienione pod l. 1, ustęp drugi;

5. częściowych przebudowań, jeżeli piętra zostaną zburzone w całej swej rozciągłości wraz z piętrami wyższymi i z strychem i nowe piętra wybudowane w ich miejsce.

Za rozpoczęcie budowy w myśl ustawy niniejszej należy uważać przy przebudowaniach (l. 4 i 5) i budowlach na poprzednio zabudowanym gruncie (l. 1, ustęp drugi), traktowanych na równi z nowymi budowlami, tę chwilę, w której rozpoczęto wystawianie nowej budowli.

§ 2.

Ulg podatkowe, przewidziane w ustawie niniejszej, rozciągają się z zastrzeżeniem szczególnych postanowień części drugiej i trzeciej, jeżeli całe budynki będą nowo wystawione, zawsze na całą budowlę, jeżeli jednak przy budowie nie wystawi się całych nowych budynków, wówczas tylko na nowo wystawione części budynku. W przypadku ostatnim mają zastosowanie następujące zasady:

1. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego według dochodu z czynszu należy traktować dochód czynszowy, względnie wartość czynszową, który względnie która przypada na nowo wystawione ubikacje, w sposób uprzywilejowany; w razie powiększenia poszczególnych ubikacji należy jednak obliczyć rachunkowo wysokość dochodu czynszowego, względnie wartości czynszowej, który względnie która przypada na część uprzywilejowaną, a to według stosunku powierzchni podłóg starej i nowej części odnośnej ubikacji;

2. celem wymierzenia podatku domowo-czynszowego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajetych części mieszkalnych, tudzież celem wymierzenia podatku domowo-klasowego ma nastąpić stosunkowy rozdział stopy taryfowej na części mieszkalne stare i części mieszkalne nowo wystawione; następnie należy traktować kwotę, przypadającą na nowo wybudowane części mieszkalne, jako uprzywilejowaną.

Rozdział drugi.

Treść ulg.

A. Dla nowych budynków, dobudowań i podwyższeń budynków.

§ 3.

Nowym budynkom, dobudowaniom i podwyższeniom budynków (§ 1., l. 1 do 3) przysługują następujące ulgi:

1. z zastrzeżeniem postanowień § 28. całkowite uwolnienie czasowe od podatku budynkowego na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;

2. stałe zastosowanie stóp podatkowych, wymienionych w taryfie w załączniku A.

Załącznik A.

3. pobór podatku domowo-klasowego, który będzie wymierzany według obowiązującej taryfy podatku domowo-klasowego, z opustem, wynoszącym dla budynków I. do VII. klasy taryfy włącznie jedną dziesiątą, zaś dla budynków VIII. do XVI. klasy taryfy włącznie jedną piątą część stóp taryfy podatku domowo-klasowego, zawartej w ustawie z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17; ta sama zasada stosuje się do podatku domowo-czynszowego, pobieranego w myśl § 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, od nienajętych części mieszkalnych.

Zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznik A, względnie pobór znizowanych stóp taryfowych podatku domowo-klasowego ma miejsce także co do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy nowych budowlach, dobudowaniach i podwyższeniach budynków, które przysły do skutku stosownie do § 1., l. 1 do 3.

B. Dla przebudowań.

§ 4.

Całkowitym przebudowaniom i częściowym przebudowaniom (§ 1., l. 4, 5) przysługują następujące ulgi:

1. o ile podlegają podatkowi domowo-klasowemu:

- a) całkowite uwolnienie czasowe na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi po myśli § 3., l. 3;

2. o ile podlegają podatkowi domowo-czynszowemu:

- a) czasowe znizowanie podatku do kwoty 5 od stałego dochodu z czynszu na przeciąg sześciu lat według postanowień trzeciego rozdziału tej części;
- b) zresztą stałe ulgi w myśl § 3., l. 2 i 3.

Postanowienia § 3., ustęp ostatni, będą stosowane analogicznie.

Rozdział trzeci.

Zasady dotyczące terminów ulg czasowych.

§ 5.

Czasowe uwolnienie od podatku, oraz czasowe znizowanie stopy podatkowej w myśl § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. należy przyznać:

1. jeżeli obowiązany do płacenia podatku wniósł prośbę na czas (§ 7.), od dnia ukończenia budowy aż do bezpośrednio następującego kwartału

kalendarzowego i od tej chwili na przeciąg czasu, oznaczony w § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a i l. 2, lit. a, względnie § 28.;

2. w razie spóźnienia się z wniesieniem prośby, od początku kwartału kalendarzowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby, na resztę czasu, którą należy obliczyć według l. 1.

§ 6.

Co do czasowego uwolnienia od podatku, jakoteż czasowego znizowania stopy podatkowej po myśli § 3., l. 1, § 4., l. 1, lit. a, i l. 2, lit. a, względnie § 28. wchodzi w rachubę budowla (§ 1.) jako całość. Poszczególnym wcześniej wykończonym częściom nie należy przyznawać oddzielnie ulg wspomnianego wyżej rodzaju.

Jeżeli jednak udowodniono, że wykończenie pozostałych części jest w ciągu krótkiego terminu niewykonalne, wówczas należy orzec równocześnie z przyznaniem wymienionych ulg dla części wykończonych, celem późniejszego ocenienia wymogów § 1. co do części budowli, w tym czasie jeszcze niewykończonych, czy zostały spełnione co do nich zasadnicze warunki § 1.

Jeżeli poszczególnych części budowli używano już wcześniej, wówczas podlegają one opodatkowaniu od początku użycia ich aż do dnia budowlanego wykończenia całej budowy. W przypadkach tego rodzaju przyjmuje się jednak, że budowlane wykończenie całej nowej budowli, dobudowy, całego podwyższenia budynku lub przebudowania nastąpiło najpóźniej w dwanaście miesięcy po pierwszym istotnym użyciu. Użycia budowli przez człowieka, powołanego do jej dozoru, nie należy brać w rachubę.

Rozdział czwarty.

Postępowanie.

§ 7.

Prośbę o przyznanie czasowych ulg podatkowych według §§ 3., 4. i 28. ustawy niniejszej należy wnieść do właściwej władzy podatkowej I. instancji w ciągu 60 dni po rzeczywistym wykończeniu całej budowli (§ 6., ustęp pierwszy), zaś w przypadku wyjątkowym, przewidzianym w § 6., ustęp drugi, co do niegotowej jeszcze części budynku po wykończeniu lub wybudowaniu tej części, którą powinno się oddzielnie traktować.

Do prośby tej należy dołączyć:

1. urzędowe zezwolenie na budowę;
2. urzędowo zatwierdzony plan budowlany;

3. urzędowe poświadczenie co do ukończenia budowy;

4. opis domu.

Celem dostarczenia dokumentów tych należy na umotywowaną prośbę podatnika wyznaczyć odpowiedni termin; jeżeli dostarczenie poszczególnych dokumentów jest z ważnych powodów zupełnie niemożliwe, winna strona wykazać odnośne szczegóły wiarogodnie w inny sposób. Ustalenie obowiązku co do dostarczenia ewentualnych innych dowodów nastąpi w drodze rozporządzenia.

Podania, niepoparte w sposób przepisany, należy zwrócić stronie do uzupełnienia w ciągu odpowiedniego terminu. Podania w ciągu tego terminu uzupełnione uchodzą za wniesione w terminie pierwotnym.

O zastosowanie stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, nie potrzeba prosić.

O ile chodzi o traktowanie budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1. jest właściciel obowiązany, przed rozpoczęciem burzenia starej budowli, względnie w przypadku, przewidzianym w § 1., l. 1, lit. a, przed rozpoczęciem budowy nowej budowli postarać się o stwierdzenie okoliczności, miarodajnych dla ocenienia odnośnego żądania; stronie wolno prosić o wydanie orzeczenia przesądzającego, czy projektowanej budowie będzie przysługiwało traktowanie jej jako nowej budowli. Bliższe postanowienia wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 8.

Na prośbę o przyznanie czasowych ulg winna władza podatkowa przedsięwziąć z reguły oględziny celem stwierdzenia okoliczności miarodajnych i zbadania opisu domu. Do tej czynności należy wezwać najmniej na trzy dni przedtem właściciela domu lub jego pełnomocnika; niejawienie się właściciela domu lub jego zastępcy przy tej czynności urzędowej nie przeszkadza w przeprowadzeniu jej. Władza podatkowa może pominąć zarządzenie oględzin, jeżeli sądzi, iż może wydać orzeczenie już na podstawie oświadczeń stron.

O zastosowaniu stóp podatkowych taryfy, załącznik A, tudzież ulg według § 3., l. 3, rozstrzyga władza podatkowa w ciągu wymiaru na podstawie dokumentów, które posiada; od rozstrzygnięcia tego nie ma osobnego środka prawnego.

§ 9.

Do rozstrzygnięcia prośby o przyznanie czasowych ulg podatkowych według ustawy niniejszej jest powołana w ogólności władza podatkowa pierwszej

instancyi; od decyzji tej przysłuża rekurs do krajowej władzy skarbowej.

O ile jednak żąda się traktowania budowy jako nowej budowli w myśl ustępu drugiego § 1., l. 1, należy rozstrzygnięcie w pierwszej instancyi do krajowej władzy skarbowej w porozumieniu z polityczną władzą krajową, zaś w drugiej instancyi do Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem robót publicznych; władza skarbowa jest przytem w wypadkach § 1., l. 1, lit. c, związana orzeczeniem politycznej władzy krajowej, względnie Ministerstwa robót publicznych.

Część druga.

Szczególne ulgi dla małych mieszkań i lokalności dla małych przedsiębiorstw w domach z małymi mieszkaniami.

Rozdział pierwszy.

Treść szczególnych ulg i odnośne warunki.

§ 10.

W domach z małymi mieszkaniami, które przysły do skutku jako nowa budowa (§ 1., l. 1), lub całkowita przebudowa (§ 1., l. 4), przysługuje znajdującym się w domach tych mieszkaniami małym, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, w miejsce stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A, stałe zniżenie podatku do stóp podatkowych, wymienionych w taryfie, w załączniku B, a to niezależnie od innych dobrodziejstw, przewidzianych w §§ 3. i 4., względnie § 28. W razie istnienia innych warunków, wymaganych do przyznania szczególnych ulg dla domów z małymi mieszkaniami, mają powyższe stopy podatkowe zastosowanie także do każdej późniejszej budowy, uskutecznionej przy domach z małymi mieszkaniami, wybudowanych według § 1., l. 1 i 4; dochody z czynszów względnie wartości czynszowe części budynku, użytych w odnośnym okresie czynszowym na małe mieszkania, należy przeto poddać wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku B, zaś dochody z czynszów, względnie wartości czynszowe innych części budynku wymiarowi według stóp podatkowych, oznaczonych w taryfie, w załączniku A; obliczenia czynszów przeciętnych, względnie wartości czynszowych w myśl ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 120, należy dokonać osobno według powyższych dwóch grup części budynku; przy odpisywaniu podatków należy uwzględniać te same czynsze, względnie wartości czynszowe i te same stopy podatkowe co przy wymiarze, będącym podstawą odpisu.

Te same ulgi co małym mieszkaniami po myśli ustępu pierwszego przysługują lokalom małych

Załącznik B

przemysłowców, zamkniętym dla siebie pod względem budowy, pod warunkiem, że odnośny przemysłowiec zajmuje jedno z małych mieszkań, znajdujących się w tym samym domu (kwalifikowane lokale przemysłowe).

Prawo do szczególnych dobrodziejstw, przewidzianych w ustawie niniejszej dla domów z małymi mieszkaniami, oceniane ze względu na każdy poszczególne okres podatkowy według stosunków w odnośnym okresie czynszowym, gaśnie, jeżeli budowla straciła kwalifikację domu z małymi mieszkaniami w ciągu odnośnego okresu czynszowego, a to od początku odpowiadającego mu okresu podatkowego. Jeżeli budowla tego rodzaju zostanie później użyta znowu na cele małowieloletniowe po myśli ustawy niniejszej, wówczas wolno właścicielowi domu prosić ponownie właściwą władzę podatkową pierwszej instancji o przyznanie szczególnych ulg, przewidzianych w ustawie tej dla domów z małymi mieszkaniami; w przypadku tym wchodzi ponownie w życie według odnośnych postanowień tej ustawy szczególne dobrodziejstwa, przewidziane w części niniejszej, począwszy od okresu podatkowego, następującego bezpośrednio po wniesieniu prośby; co do postępowania mają w przypadku tym analogiczne zastosowanie postanowienia rozdziału drugiego tej części.

§ 11.

Za domy z małymi mieszkaniami uważa się budowle, w których na małe mieszkania przypada najmniej dwie trzecie części ogólnej powierzchni mieszkalnej wraz z powierzchnią ubikacji, przeznaczonych na cele handlowe lub przemysłowe.

Przy obliczaniu powierzchni mieszkalnych należy uwzględnić tylko powierzchnie właściwych ubikacji mieszkalnych (pokoi mieszkalnych, alkierzy mieszkalnych i kuchni mieszkalnych), nie uwzględnić natomiast powierzchni tak zwanych ubikacji ubocznych (przedpokoi, spiżarni, łazienek, kuchni, nie nadających się do zamieszkania, oraz innych przynależności). Tak samo nie należy zaliczać lokali przemysłowych, kwalifikowanych po myśli § 10, do powierzchni ubikacji, przeznaczonych do celów przemysłowych.

§ 12.

Za małe mieszkania uważa się mieszkania, zamknięte dla siebie pod względem budowy, których powierzchnia mieszkalna w całości nie wynosi więcej jak 80 metrów kwadratowych.

Mieszkania małe, tudzież kwalifikowane ubikacje przemysłowe uważa się tylko wówczas za zamknięte dla siebie pod względem budowy, jeżeli są oddzielone w ten sposób od innych mieszkań, względnie lokalności przemysłowych, że oddzielenie to można usunąć tylko przez skuteczenie zmian budowlanych.

§ 13.

Kwalifikacji domu z małymi mieszkaniami nie można przyznać: posiadłości zbytkowej (willom itp.), następnie hotelom, oberżom, domom zdrowym, pensyonatom, internatom, konwiktom i tym podobnym budowlom;

w końcu nie należy uważać za małe mieszkania mieszkań sezonowych.

Rozdział drugi.

Postępowanie.

§ 14.

Prawo do zastosowania stóp podatkowych taryfy, załącznik B, które rozciąga się także na czas ewentualnego obowiązku do opłaty podatku po myśli § 6., ustęp trzeci, należy wykazać z reguły w ciągu terminu, oznaczonego w § 7., w podaniu tamże wspomnianem, gdyż w przeciwnym razie prawo to przepada; do podania należy w tym celu dołączyć oprócz dokumentów, wspomnianych w § 7., nadto następujące wykazy, w razie potrzeby urzędownie potwierdzone:

1. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych, właściwych ubikacji mieszkalnych po myśli § 11. (pokoi mieszkalnych, alkierzy mieszkalnych), bez względu na to, czy one należy do małych mieszkań, czy do mieszkań innych, tudzież wykaz wymiaru powierzchni wszystkich kuchni osobno mieszkalnych i niemieszkalnych;

2. wykaz wymiaru powierzchni poszczególnych ubikacji, używanych do celów handlowych lub przemysłowych, z wyjątkiem ubikacji, wspomnianych pod l. 3;

3. wykaz ubikacji, używanych na lokale przemysłowe kwalifikowane (§ 10.);

4. wykaz co do łączenia na małe mieszkania ubikacji, wspomnianych pod l. 1 z wyjątkiem kuchni, nie nadających się do zamieszkania.

Jeżeli prośba nie zostanie wniesiona w terminie, oznaczonym w § 7., lecz dopiero w chwili późniejszej, nastąpi przyznanie szczególnego dobrodziejstwa w myśl niniejszej części od okresu podatkowego, bezpośrednio następującego po wniesieniu podania, jednak tylko wówczas, jeżeli strona dostarczy dowodu, iż kwalifikacja budowy jako domu z małymi mieszkaniami istniała już od początku używania tej budowy.

§ 15.

Obowiązany do płacenia podatku winien donieść władzy podatkowej pierwszej instancji w ciągu 14. dni o zajściu okoliczności, z powodu których budowla traci kwalifikację swą jako dom z małymi mieszkaniami.

Obowiązany do płacenia podatku ma kaźdo-cześnie prawo, zrzec się szczególnych ulg, przyznanych ustawą niniejszą dla domów z małymi mieszkaniami.

§ 16.

Zresztą mają co do postępowania w sprawie przyznania szczególnych ulg, przewidzianych w części niniejszej, analogiczne zastosowanie postanowienia §§ 7. do 9.

Część trzecia.

Szczególne ulgi dla budowy, należących do osób prawnych, wymienionych w § 4. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej funduszu pieczy nad mieszkaniami.

§ 17.

Do budowy domów z małymi mieszkaniami po myśli części drugiej, które ciała samorządne, korporacje publiczne, zakłady i fundacje, wymienione w § 4. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniami, tudzież zjednoczenia budowlane, mając być uważane według ustawy powyższej i wydanego do tej ustawy statutu jako ogólnie użyteczne, zaczęły i zupełnie ukończyły w latach 1912 do 1920 włącznie, nie stosują się stopy podatkowe taryfy, załącznik B, lecz jeszcze więcej niżone stopy podatkowe taryfy, załącznik C.

Załącznik C.

§ 18.

Zniżone stopy podatkowe ustawy niniejszej mają na prośbę strony zastosowanie także do budowy domów z małymi mieszkaniami, rozpoczętych w roku 1911, jeżeli udzielono pomocy kredytowej z państwowego funduszu pieczy nad mieszkaniami.

Również upoważnia się Ministra skarbu do przyznawania w porozumieniu z Ministrem robót publicznych takich samych ulg także budowom małych mieszkań, ukończonym wcześniej, a mianowicie od roku 1909, o ile wystawiły je stowarzyszenia w rozumieniu ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, które należy traktować według ustawy niniejszej jako ogólnie użyteczne.

Prośbę w myśl ustępu pierwszego i drugiego tego paragrafu należy wnieść najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy po wejściu w życie, ustawy niniejszej.

§ 19.

Szczególne dobrodziejstwo, przewidziane w części niniejszej, gaśnie na wypadek przejścia

własności na osobę według części tej nieuprzywilejowaną; w takim razie należy stosować analogicznie postanowienia, przewidziane w § 10. na wypadek zgaśnięcia kwalifikacji domu z małymi mieszkaniami.

O przeniesieniu własności winien tak dawny właściciel jak nowy nabywca donieść władzy podatkowej I. instancyi w ciągu dni 14.

Zresztą stosują się tutaj analogicznie postanowienia części drugiej.

§ 20.

Ministerstwo robót publicznych winno rozstrzygać, czy zjednoczenia budowlane, uprzywilejowane według części niniejszej, przestrzegają odnośnych postanowień ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej ustawy statutu, dozorować je, tudzież orzec na wypadek naruszenia lub obejścia tych postanowień, że nie zachodzą już warunki ogólnej użyteczności.

§ 21.

Upoważnia się Ministra skarbu do zastosowania w porozumieniu z Ministrem robót publicznych postanowienia, zawartego w ustępie końcowym § 2. ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, a dotyczącego przedsiębiorców i ich własnych robotników, w sposób analogiczny także do stowarzyszeń ogólnie użytecznych w odniesieniu do ich własnych członków, o ile tych ostatnich należy uważać za robotników po myśli ustawy z 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144;

również można rozszerzyć wyjątek, przewidziany co do wspomnianych stowarzyszeń w § 3., l. 1, ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, także na inne osoby, o ile są członkami odnośnego stowarzyszenia i ich dochód nie przekracza granicy, oznaczonej w § 2. ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144.

Część czwarta.

Postanowienia ogólne.

Postanowienia karne.

§ 22.

Kto w zamiarze uzyskania nienależących się mu ulg, przewidzianych w ustawie niniejszej, poczyni zeznania nieprawdziwe lub niepełne albo zaniedba w tym samym zamiarze uczynić doniesienie w myśl § 15., ustęp pierwszy, lub § 19., ustęp drugi, podpada grzywnie w wysokości potrójnej aż do sześciokrotnej tej kwoty, o którą został podatek ukrócony lub narażony na ukrócenie.

Jeżeli można z danych okoliczności wnosić, że czyn karygodny został spełniony lub że zaniebdanie nastąpiło nie w zamiarze ukrócenia podatku, wówczas należy czyn ten lub zaniebdanie to ukarać jako zwykle przekroczenie grzywną do 200 K.

Do przeprowadzenia postępowania karnego jest powołana władza podatkowa pierwszej instancji; od jej orzeczenia przysługuje rekurs do krajowej władzy skarbowej.

Opusty przewidziane w ustawie z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220.

§ 23.

Opust, który ma miejsce według artykułów VIII. do XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przy podatku domowo-klasowym, względnie przy podatku domowo-czynszowym, wymierzonym według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5. lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17) będzie na czas swej ustawowej skuteczności przyznawany w pełnym wymiarze co do budynków (części budynków), podpadających pod postanowienia ustawy niniejszej, a to obok potrącenia, unormowanego w § 3., l. 3, tejże ustawy.

Od podatku domowo-czynszowego, wymierzanego według taryf, uwidocznionych w załącznikach A, B i C, względnie zniżonego do 5 procent według § 4., l. 2. lit. a, i § 28. nie ma dalszego opustu.

Co do takich szczególnych zarządzeń, które odnoszą się do wyższego przypisywania podatków w celu obliczania dodatków z powodu stałego zniżenia wymiaru podatków realnych według artykułu XII. ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, nie należy jednak ustanowienia stóp podatkowych taryfy, załączniki A, B i C, uważać za równorzędne z powyższem zniżeniem.

Przypisywanie podatku celem nałożenia dodatków.

§ 24.

Przy budynkach (częściach budynków), które należy traktować według postanowień ustawy niniejszej i które podlegają podatkowi domowo-klasowemu albo podatkowi domowo-czynszowemu, wymierzalnemu według taryfy podatku domowo-klasowego (§ 5., lit. a, ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17), będzie się przypisywało celem nałożenia dodatków podatek tak w okresie wolności podatkowej (§§ 3., 4., 28.), jak również po jej upływie bez potrącenia, unormowanego w § 3., l. 3.

Podatek domowo-czynszowy należy celem nałożenia dodatków przypisywać także w okresie wolności podatkowej (§ 3., l. 1), względnie w czasie trwania zniżenia podatku do 5 procent (§ 4., l. 2, lit. a, § 28.), według taryf, uwidocznionych w załącznikach A, B i C, o ile ustawodawstwo krajowe nie przewiduje w tym czasie uwolnienia od dodatków, należących do swej kompetencji. O ile przepisy ustawodawstwa krajowego, wydane przed wejściem w życie ustawy niniejszej, uczyniły uwolnienie takie zawisłem od czasowego uwolnienia od podatku budynkowego według ustawy z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, uważa się przepisy ustawy niniejszej, dotyczące czasu trwania swobody podatkowej, względnie zniżenia podatku do 5 procent (§§ 3., 4., 28.) jako wszczęte w miejsce przytoczonej ustawy. Jeżeli według norm, dotychczas obowiązujących, pobierało się w czasie wolności podatkowej dodatki do 5procentowego podatku, przewidzianego w § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, będzie służyć za podstawę wymiaru dodatków w czasie trwania ulg podatkowych podatek domowo-czynszowy, zniżony do 5 procent w myśl § 4., l. 2, lit. a, względnie § 28.

Postanowienia, dotyczące należitości prawnych.

§ 25.

Za najmniejszą kwotę, jaką można przyjąć w myśl § 50. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50 i odnośnych postanowień dodatkowych tytułem wartości budowli, którym przyznano dobrodziejstwa ustawy niniejszej, należy uważać oznaczoną w § 13. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17 wielokrotność owego podatku domowo-czynszowego, któryby należało płacić od tej budowli według dotychczasowych przepisów o podatku budynkowym, gdyby budowli tej nie przysługiwały dobrodziejstwa ustawy niniejszej, a to tyle, o ile powyższa wartość ma być oceniana według stosunków w chwili, w której odnośnej budowli przysługują wspomniane ulgi podatkowe.

Stosunek ustawy niniejszej do ogólnych ustaw podatkowych.

§ 26.

Ustawa z dnia 25. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 39, traci moc obowiązującą, o ile dotyczy budowli, podpadających pod postanowienia ustawy niniejszej.

Co do budowli, którym należy przyznać ulgi na zasadzie ustawy niniejszej, tracą również moc obowiązującą postanowienia § 7. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17.

Stosunek ustawy niniejszej do ustaw specjalnych.

§ 27.

Ustawy specjalne, istniejące dla niektórych miast co do uwolnień od podatku budynkowego, będą obowiązywały aż do przewidzianej w ustawach tych chwili zgaśnięcia ich mocy obowiązującej; budynki, do których mają zastosowanie takie ustawy specjalne, należy jednak pod względem wymiaru podatku domowo-czynszowego i opodatkowania czystego dochodu, osiągniętego w czasie trwania czasowej wolności podatkowej, traktować bez względu na chwilę rzeczywistego wybudowania zawsze tak, jak gdyby budowę rozpoczęto jeszcze przed dniem 1. stycznia 1912. Ta sama zasada ma zastosowanie do ustawy z dnia 8. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 144, o ulgach dla budynków z zdrowymi i tanimi pomieszczeniami dla robotników; do takich domów robotniczych, rozpoczętych po dniu 31. grudnia 1911, mają jednak zastosowanie po upływie wolności podatkowej stopy podatkowe taryfy, załącznik *B*, względnie załącznik *C* ustawy niniejszej.

Początek mocy obowiązującej i postanowienia] przejściowe.

§ 28.

Ustawa niniejsza wchodzi] w życie w dniu 1. stycznia 1912.

Nowym budowlom (§ 1., l. 1), ukończonym w ciągu lat 1912 do 1916 włącznie, tudzież ukończonym w ciągu tych samych lat domom z małymi mieszkaniem w rozumieniu ustawy niniejszej, przysna się zamiast czasowych ulg podatkowych, przewidzianych w § 3., l. 1, i § 4., l. 1, lit. *a*, względnie l. 2., lit. *a*, zupełne uwolnienie od podatku domowo-klasowego przez okres dziesięcioletni, względnie przez taki sam czas zniżenie podatku domowo-czynszowego do kwoty, odpowiadającej 5 procentom czystego dochodu czynszowego.

Postanowienia ustępu poprzedzającego należy stosować analogicznie także do budowli, ukończonych przed rokiem 1912, o ile przysna się im ulgi przewidziane w § 18.

Wykonanie.

§ 29.

Wykonaniem ustawy niniejszej zajmie się Mój Minister skarbu w porozumieniu z Moim Ministrem robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.

Taryfa ogólna.

1	2	3	4		5	
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	wynosi		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)	
			procentów			
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji			
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następnym	15		19	
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		19	
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gutenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912	22		19	
		1913	23		18,5	
		1914	24		18	
		1915	25		17,5	
		1916	26		17	
		1917	27		16,5	
		1918	28		16	
		1919	29		15,5	
		1920 i następnym	30		15	
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następnym	a to w kategorii			
			a	b	a	b
			15	30	19	15

1	2	3		4		5			
		w y n o s i							
		w latach podatkowych		ryczałt na koszty utrzymania i amortyzacji		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)			
procentów									
W kategorii	to jest w	a to w kategorii							
		<i>E</i>	<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>	
<i>E</i>	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905. Dz. u. p. Nr. 134*);	—	1. roku	—	30	—	15	12	
		—	2. roku	—					
		—	3. roku	—					
		—	4. roku	—					
		—	5. roku	—					
		—	6. roku	—					
		—	7. roku	—					
	<i>F**)</i>	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908. Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29	17·5	15·3	12·6
			1913	9. roku	28	28		15·6	13·2
			1914	10. roku	27	27		15·6	13·2
			1915	11. roku	26	26		15·9	13·8
			1916	12. roku	25	25		16·2	14·4
	<i>G**)</i>	tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905. Dz. u. p. Nr. 198;	1917	13. roku	24	24	16·2	14·4	
			1918	14. roku	23	23	16·5	15	
			1919	15. roku	22	22	16·8	15·5	
			1920	16. roku	21	21	17·1	16	
			1921	17. roku	20	20	17·4	16·5	
			1922	18. roku	19	19	17·7	17	
			1923	19. roku	18	18	18	18	17·5
			1924	20. roku	17	17	18·3	18·3	18
			1925	21. roku	16	16	18·6	18·6	18·5
			1926	22. roku	15	15	19	19	19
		i następujących latach							

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3., l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 19procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911. postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
			procentów	
H	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnym	30	15
J	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Insbruku (kategoria A i G)	dto.	30	12

Taryfa dla małych mieszkań.

1 W kategorii	2 to jest w	3 w latach podatkowych	4 w y n o s i		5 podatek czynszowy od czy- stego dochodu czynszowego, podlegającego podatкови (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)	
			procentów			
			a	b		a
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymie- nionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wy- jątkiem miast i miejsco- wości, należących do kate- gorii B, C i D	1912 i następnych	15		17	
		B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30	
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się po- stanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurgasse, oraz w Guten- brunn), Cieplicach, Szena- wie, Karlsbadzie, Marien- badzie, Francensbadzie, Olomuńcu i Krakowie	1912	22		17	
		1913	23		16·5	
		1914	24		16	
		1915	25		15·5	
		1916	26		15·1	
		1917	27		14·7	
		1918	28		14·3	
		1919	29		13·9	
		1920 i następnych	30		13·5	
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następnych	a to w kategorii			
			a	b	a	b
			15	30	17	13·5

1	2	3		4		5		
		w y n o s i						
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych		ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)		
		procentów						
		a to w kategorii						
		<i>E</i>	<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>
<i>E</i>	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134; *)	—	1. roku	—	30	—	13·5	11·5
		—	2. roku	—				
		—	3. roku	—				
		—	4. roku	—				
		—	5. roku	—				
		—	6. roku	—				
		—	7. roku	—				
<i>F**)</i>	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29	17	13·7	11·9
		1913	9. roku	28	28		13·9	12·3
		1914	10. roku	27	27		13·9	12·3
		1915	11. roku	26	26		14·1	12·7
<i>G**)</i>	tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 198;	1916	12. roku	25	25	14·3	13·1	
		1917	13. roku	24	24	14·3	13·1	
		1918	14. roku	23	23	14·6	13·5	
		1919	15. roku	22	22	14·9	13·9	
		1920	16. roku	21	21	15·2	14·3	
		1921	17. roku	20	20	15·5	14·7	
		1922	18. roku	19	19	15·8	15·1	
		1923	19. roku	18	18	16·1	15·5	
		1924	20. roku	17	17	16·4	16	
		1925	21. roku	16	16	16·7	16·5	
		1926	22. roku	15	15	17	17	
		i następnich latach						

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3., l. 3, ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26²/₃ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 17procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911, postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względnie jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 17 procent, stopę podatkową 17procentową.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. Intego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
			procentów	
II	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnych	30	135
J	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Insbruku (kategoria A i G)	dto.	30	115

Taryfa dla małych mieszkań, dotycząca domów z małymi mieszkaniami, należących do osób prawnych, wymienionych w części trzeciej.

1	2	3	4		5	
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i			
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji		podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatкови (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)	
			procentów			
A	wszystkich miastach i miejscowościach, wymienionych w wykazie A do ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17, z wyjątkiem miast i miejscowości, należących do kategorii B, C i D	1912 i następných	15		15	
B	Czerniowcach (śródmieściu) i Zadarze	dto.	30		15	
C	miastach i miejscowościach, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 133, t. j. w Badenie (z Allandgasse i Thurngasse, oraz w Gulenbrunn), Cieplicach, Szenawie, Karlsbadzie, Marienbadzie, Francensbadzie, Ołomuńcu i Krakowie	1912	22		15	
		1913	23		14-6	
		1914	24		14-2	
		1915	25		13-8	
		1916	26		13-4	
		1917	27		13	
		1918	28		12-6	
		1919	29		12-3	
		1920 i następných	30		12	
D	a) obręb miasta Tryestu; b) okręgu Tryestu	1912 1913 1914 1915 1916 1917 1918 i następných	a to w kategorii			
			a	b	a	b
			15	30	15	12

1	2	3	4	5				
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	wynosi				podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882. Dz. u. p. Nr. 17)	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	procentów				
				a to w kategorii				
		<i>E</i>	<i>F i G</i> w czasie okresu przejściowego w	<i>E</i>	<i>F i G</i>	<i>E</i>	<i>F</i>	<i>G</i>
<i>E</i>	tych częściach Wiednia, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134;*)	—	1. roku	—	30	—	12	10·5
		—	2. roku	—				
		—	3. roku	—				
		—	4. roku	—				
		—	5. roku	—				
		—	6. roku	—				
		—	7. roku	—				
<i>F**)</i>	tych częściach Pragi, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. sierpnia 1908, Dz. u. p. Nr. 188;	1912	8. roku	29	29	—	12·2	10·8
		1913	9. roku	28			12·4	11·1
		1914	10. roku	27			12·4	11·1
		1915	11. roku	26			12·6	11·4
<i>G**)</i>	tych częściach Insbruku, do których stosują się postanowienia przejściowe ustawy z dnia 21. grudnia 1905, Dz. u. p. Nr. 198;	1916	12. roku	25	25	15	12·8	11·7
		1917	13. roku	24			12·8	11·7
		1918	14. roku	23			13	12
		1919	15. roku	22			13·2	12·3
		1920	16. roku	21			13·4	12·6
		1921	17. roku	20			13·6	13
		1922	18. roku	19			13·8	13·4
		1923	19. roku	18			14·1	13·8
		1924	20. roku	17			14·4	14·2
		1925	21. roku	16			14·7	14·6
		1926	22. roku	15			15	15
i następnych latach								

*) Przy kwocie, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, i przypadającej każdorazowo według taryfy podatku domowo-klasowego stosownie do ilości części mieszkalnych, należy uwzględnić potrącenia, przewidziane w § 3. l. 3. ustawy niniejszej; również należy stosować zamiast 26 $\frac{2}{3}$ procentowej stopy podatkowej podatku domowo-czynszowego, wspomnianej w § 3. ustawy z dnia 10. sierpnia 1905, Dz. u. p. Nr. 134, stopę podatkową 15procentową. Te same postanowienia mają zastosowanie co do § 3. ustawy z dnia 5. stycznia 1896, Dz. u. p. Nr. 13.

**) O ile w poszczególnych okolicach tej kategorii, do których stosowały się już w roku 1911. postanowienia przejściowe, stopa podatkowa, obowiązująca w roku 1911., po potrąceniu opustów według ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220, przewyższa stopę podatkową, ustanowioną na odnośny rok podatkowy w taryfie niniejszej, należy zastosować stopę podatkową, obowiązującą w roku podatkowym 1911., względnie jeżeli ta ostatnia stopa podatkowa wynosi więcej jak 15 procent, stopę podatkową 15procentową.

1	2	3	4	5
W kategorii	to jest w	w latach podatkowych	w y n o s i	
			ryczałt na koszt utrzymania i amortyzacji	podatek czynszowy od czystego dochodu czynszowego, podlegającego podatkowi (§ 6. ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17)
procentów				
H	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości, nie wymienionych jeszcze pod A do G, z wyjątkiem Tyrolu i Przedarulanii	1912 i następnych	30	12
J	wszystkich miejscowościach i częściach miejscowości Tyrolu i Przedarulanii z wyjątkiem Lusbruku (kategoria A i G)	dto.	30	10,5

243.

Ustawa z dnia 28. grudnia 1911, dotycząca ulg podatkowych i należyciowych dla zjednoczeń budowlanych ogólnie użytecznych.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam.
co następuje:

§ 1.

Zjednoczenia budowlane, które mają być w myśl § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, dotyczącej utworzenia funduszu pieczy nad mieszkaniem, oraz statutu wydanego do tej ustawy uważane jako ogólnie użyteczne i które dążą do celów, wymienionych w § 4. tejże ustawy, należy co do podatku zarobkowego, unormowanego w części II. ustawy o podatkach osobistych z dnia 25. października 1896. Dz. u. p. Nr. 220, a przypadającego od przedsiębiorstwa tego, traktować tak samo jak stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze, uprzywilejowane według § 85 przytoczonej na końcu ustawy.

Powyższe zjednoczenia budowlane są uwolnione całkowicie od podatku zarobkowego, jeżeli czysty dochód tychże, obliczony według ustawy, o podatkach osobistych, nie przynosi kwoty 1200 K.

Procenta, zapłacone od kapitałów, pożyczonych za zabezpieczeniem hipotecznym, jednak nie w drodze wydania częściowych zapisów dłużnych, stanowią przy wymiarze podatku zarobkowego dla wspomnianych zjednoczeń dopuszczalną pożyczę potrącenia.

Subwencye, udzielone wspomnianym zjednoczeniom przez państwo, jeden z krajów lub przez inne korporacje publiczne, nie podlegają podatkowi zarobkowemu.

O ile zjednoczenia te są uwolnione na zasadzie postanowień powyższych od podatku zarobkowego, korzystają również z uwolnienia od podatku rentowego.

§ 2.

Jeżeli zjednoczenie budowlane, które należy traktować po myśli § 1. jako ogólnie użyteczne, przybierze tylko inną formę prawną nie zmieniając swego charakteru ogólnej użyteczności (na przykład stowarzyszenie przez przemianę w spółkę z poręką ograniczoną albo w spółkę akcyjną ogólnie użyteczną; względnie odwrotnie) albo w drodze fuzji zostanie przyjętą przez inne podobne zjednoczenie, nie należy z tego powodu poddawać rezerw opodatkowaniu dodatkowemu według § 96. u. o p. o.

Dobrodziejstwo to jest zależne od warunku, aby według statutów zjednoczenia budowlanego,

powstałego przez przemianę lub fuzję, była dopuszczalną zmiana postanowień, uzasadniających charakter ogólnej użyteczności (§ 1.), tylko za zgodą Ministerstwa robót publicznych; dobrodziejstwo powyższe gaśnie, jeżeli Ministerstwo to orzeknie na zasadzie przysługującego mu prawa nadzoru (§ 7.), że warunki ogólnej użyteczności już nie zachodzą.

§ 3.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne, należące do wspomnianego w § 1. rodzaju, nabeędzie w sposób odpłatny niezabudowane grunta w celu pobudowania na nich małych mieszkań po myśli §§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, i jeżeli udzieli się na ten cel według § 4. tejże ustawy z funduszu pieczy nad mieszkaniem pomocy kredytowej pośredniej lub bezpośredniej, wówczas podlega przeniesienie gruntu na zjednoczenie budowlane należyci, wynoszącej połowę stóp należyciowych, ustanowionych w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74.

Jeżeli w chwili przeniesienia przyrzeczono już wprowadzić pomoc kredytową z funduszu pieczy nad mieszkaniem, lecz jej jeszcze nie udzielono, wówczas należy przyznać ulgę powyższą pod warunkiem, iż wobec władzy skarbowej zostanie udowodnione w ciągu dwóch lat po przeniesieniu gruntu przeprowadzenie zabezpieczenia hipotecznego, przewidzianego w § 5. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242. Termin ten można przedłużyć z powodów na szczególnie uwzględnienie zasługujących. Jeżeli nie dostarczy się dowodu w czasie właściwym, należy uzupełnić należyci do pełnej kwoty, która ma być uiszczona według ogólnych przepisów należyciowych.

Dobrodziejstwo to gaśnie w przypadkach, wspomnianych w obu ustępach poprzedzających:

a) jeżeli zabezpieczenie, o którym jest mowa w ustępie drugim, zostanie wykreślone przed upływem dziesięciu lat po przeniesieniu gruntu wskutek wypowiedzenia pożyczki, udzielonej przez fundusz pieczy nad mieszkaniem lub poręczonej przezeń, oraz

b) jeżeli zjednoczenie budowlane w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu nie wybuduje na nim dającego się użyć budynku z małymi mieszkaniem w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242.

O okolicznościach, uzasadniających zgaśnięcie dobrodziejstwa, winno zjednoczenie budowlane donieść władzy skarbowej w ciągu czternastu dni po ich zajściu, gdyż w przeciwnym razie będzie pobrana nadwyżka należyci, przypadająca według ogólnych przepisów należyciowych, w podwójnym wymiarze.

Upoważnia się Ministra skarbu do zezwolenia w porozumieniu z Ministrem robót publicznych, aby postanowienia ustępu pierwszego i czwartego zostały analogicznie zastosowane również do przypadków, w których fundusz pieczy nad mieszkaniem w chwili przeniesienia jeszcze nie udzielił pomocy kredytowej, lub jeszcze nie przyrzekł jej, albo też do przypadków, w których w ogólności nie korzysta się z pomocy kredytowej funduszu. Zezwolenie to zależne jest od warunku, aby na gruncie, będącym przedmiotem przeniesienia, zostało zhipotekowane na rzecz państwa jako ciężar rzeczowy zobowiązanie właściciela tej treści, że winien w ciągu trzech lat po nabyciu gruntu wybudować na nim nadający się do użytku budynek z małymi mieszkaniem w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, i że nie wolno mu sprzedać nieruchomości tej, pominiwszy przypadek wspomniany w § 4., w ciągu dziesięciu lat po jej nabyciu; niespełnienie tych zobowiązań powoduje zgaśnięcie dobrodziejstwa. Bliższe postanowienia co do ostrożności, jakie należy zachować dla ochrony skarbu państwa, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Jeżeli na gruncie, którego nabycie podlegało należności niższej po myśli § 3., wybuduje się dom z małymi mieszkaniami (§§ 6. i 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242), a zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne przeniesie go odpłatnie jako dom własny na jednego ze swych członków pod warunkami, ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia. wówczas zniży się należność, przypadającą od przeniesienia, w razie, jeżeli wartość przeniesionej nieruchomości nie przewyższa kwoty 10.000 K. do połowy należności, przewidzianej w § 1. ustawy z dnia 18. czerwca 1901. Dz. u. p. Nr. 74, zaś w razie, jeżeli wartość ta jest wyższa niż 10.000 K, lecz nie przewyższa kwoty 15.000 K, do trzech czwartych części tejże należności, o ile według § 3. dopiero co wspomnianej ustawy nie przypada do zapłaty jeszcze mniejsza należność.

Niespełnienie warunków, ustanowionych w drodze rozporządzenia co do nabywania domów własnych, powoduje utratę ulgi, przewidzianej w ustępie poprzedzającym. Taki sam skutek prawny ma miejsce także wówczas, jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne utraci według § 3. ulgę należnościową, przewidzianą dla nabycia gruntu.

Jeżeli zjednoczenie budowlane ogólnie użyteczne nabyło grunt, na którym wybudowany jest dom własny, jeszcze przed wejściem w życie ustawy niniejszej, a fundusz pieczy nad mieszkaniem udzielił na cel ten pomocy kredytowej, wówczas

może władza skarbową pod warunkami ustanowić się mającymi w drodze rozporządzenia zastosować analogicznie postanowienia obu ustępów poprzedzających do sprzedaży domu własnego jednemu z członków zjednoczenia budowlanego.

§ 5.

Jeżeli na domu, będącym własnością zjednoczenia budowlanego ogólnie użytecznego (§ 1.), który zawiera małe mieszkania w rozmiarze, oznaczonym w § 7. ustawy z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, zostanie zhipotekowane na rzecz państwa jako prawo rzeczowe zobowiązanie właściciela, że budynek ten nie może być sprzedany bez zezwolenia Ministerstwa robót publicznych. wówczas należy w czasie aż do wykreślenia tego ciężaru rzeczowego z ksiąg gruntowych szacować wartość powyższego budynku w celu wymierzenia równoważnika należytości tylko na połowę wartości, ustanowionej według ogólnych przepisów o należnościach.

§ 6.

W przypadkach, oznaczonych w § 2. i pod warunkami tamże wspomnianymi, nie podlega przemianą lub fuzją należnościom od kontraktu spółki lub kontraktu stowarzyszenia, przewidzianym pod pozycją taryfy 55 ustawy z dnia 13. grudnia 1862. Dz. u. p. Nr. 89, w § 3. ustawy z dnia 21. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 87, i w § 117. ustawy z dnia 6. marca 1906, Dz. u. p. Nr. 58, o ile przy przemianie lub fuzji nie nastąpiło powiększenie kapitału zjednoczeń budowlanych ani wniesienie nieruchomości, któreby nie należały do zjednoczeń tych już przed przemianą lub fuzją.

O ile zachodzą warunki, przytoczone w ustępie poprzedzającym, nie podlega potrzebne z powodu przemiany lub fuzji przeniesienie hipoteczne prawa własności lub innych praw rzeczowych z zjednoczeń przemienionych lub zjednoczeń zlanych na zjednoczenie nowe, należności wpisowej, przewidzianej w 45. pozycyi taryfy do ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89.

§ 7.

Ministerstwo robót publicznych powinno wykonywać kontrolę, czy zjednoczenia budowlane, uprzywilejowane według powyższych paragrafów, przestrzegają postanowień §§ 4. i 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, oraz wydanego do tej ustawy statutu i orzec w razie naruszenia lub obejścia postanowień tych, że warunki ogólnej użyteczności już nie zachodzą.

Te zjednoczenia budowlane są w szczególności obowiązane, przedkładać Ministerstwu robót publicznych bilanse i sprawozdania w ciągu 30 dni

po ich uchwaleniu i udzielać Ministerstwu robót publicznych na żądanie wszelkich wyjaśnień o swej działalności.

§ 8.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 9.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu i Memu Ministrowi robót publicznych.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.

244.

**Ustawa z dnia 28. grudnia 1911,
dotycząca popierania przez państwo pieczy nad
mieszkaniami.**

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Do funduszu pieczy nad mieszkaniami, utworzonego ustawą z dnia 22. grudnia 1910. Dz. u. p. Nr. 242, przekaże się na lata 1911 i 1912, obok kwoty 1,500.000 K, przewidzianej w § 3. przytoczonej ustawy, jako nadzwyczajny dodatek kwotę 2,000.000 K.

§ 2.

Celem udzielania wypowiedalnych i oprocentowanych zaliczek zjednoczeniom budowlanym ogólnie

użytecznym po myśli § 12. ustawy z dnia 22. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 242, którym przyrzeczoną została według § 4. przytoczonej ustawy pomoc kredytowa pośrednia lub bezpośrednia, przeznaczona się kwotę 2.000.000 K. rozłożoną na lata 1912 do 1915 włącznie.

Zaliczki takiej można udzielić wyjątkowo zjednoczeniu budowlanemu ogólnie użytecznemu, jeżeli zjednoczenie to jest zniewolone celem zarządzenia panującemu w odnośnej miejscowości brakowi mieszkań wystawić na rzecz swych członków budowę, do której rozpoczęcia nie wystarczają własne środki zjednoczenia, potrzebne po myśli §§ 5. i 8. przytoczonej ustawy.

W razie udzielenia zaliczki takiej musi także istnieć pewność, że zjednoczenia budowlane ogólnie użyteczne będą rozporządzały w całości w ciągu sześciu lat, licząc od chwili udzielenia pożyczki, wskutek dalszych wpłat potrzebnymi środkami własnymi (ustęp 2).

§ 3.

Bliższe przepisy co do użycia kwoty, wspomnianej w § 2., a w szczególności o tem, pod jakimi warunkami, w jakiej wysokości i w jaki sposób można udzielić takiej zaliczki, wyda się w drodze rozporządzenia.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi robót publicznych i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 28. grudnia 1911.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.

Trnka wkr.